

UVOD

Tema obrađena u narednom tekstu – Finansijsko izvještavanje u skladu sa međunarodnim računovodstvenim standardima - , je podijeljena u tri poglavlja.

U prvom poglavlju se obrađuje pojam i značaj računovodstva, mjesto računovodstva u preduzeću, zatim: podjela računovodstva sa stajališta poslovanja, podjela računovodstva sa stajališta računovodstvene djelatnosti i na kraju zakonska regulativa za oblast računovodstva.

U drugom poglavlju, izvještaji o finansijskom stanju i finansijskom prometu nekog poslovnog subjekta, odnosno, finansijski izvještaji predstavljeni su sa svojim sastavnim dijelovima: bilans stanja; račun dobitka i gubitka; izvještaj o novčanom toku. U ovom dijelu značajan akcent stavljen je na Okvir za pripremu i prezentaciju finansijskih izvještaja, koji utvrđuje koncepte kojima se zasniva sastavljanje i prezentovanje finansijskih izvještaja za eksterne korisnike. Na dalje, približen je obuhvat Okvira: cilj finansijskih izvještaja; kvalitativne karakteristike finansijskih izvještaja; definicije, priznavanje i mjerenje elemenata od kojih su sastavljeni finansijski izvještaji; koncepti kapitala i održanja kapitala.

U trećem poglavlju pominju se prve računovodstvene asocijacije na evropskom a zatm i na širem međunarodnom nivou, koje su imale zajednički cilj: usaglašavanje tj. harmonizaciju nacionalnih zakonodavstava na međunarodnom nivou, kao jednom od glavnih pretpostavki za slobodno kretanje lica, roba i kapitala.

Prva međunarodna računovodstvena asocijacija na evropskom tlu osniva se 1951. god. u Parizu kao Unija ovlaštenih računovodstvenih i ekonomskih eksperata (UEC). Nakon osnivanja Evropske ekonomske zajednice slijedi donošenje Direktiva Savjeta sa ciljem ujednačavanja nacionalnih propisa neophodnih za ostvarivanje ciljeva Zajednice. Paralelno sa pomenutim, teče i proces usaglašavanja na međunaodnom nivou. Rezultat je osnivanje, juna 1973. god., Komiteta za međunarodne računovodstvene standarde. Nakon toga, usljedilo je osnivanje Međunarodne federacije računovođa. Ove dvije organizacije tijesno sarađuju a kao rezultat tri decenije rada ovih organizacija danas postoje dokumenta koja se najčešće nazivaju zajedničkim imenom Međunarodna profesionalna regulativa. Međunarodnu profesionalnu regulativu čine standardi, tumačenja, smjernice, izvještaji o dobroj praksi i drugi dokumenti od kojih su neki u primjeni duži niz godina, dok su drugi tek u povoju.

Na kraju rada, obrađeni su samo neki od standarda, jer obim rada u kojem bi bili sadržani svi standardi je daleko iznad predviđenog obima za ovakvu vrstu rada.